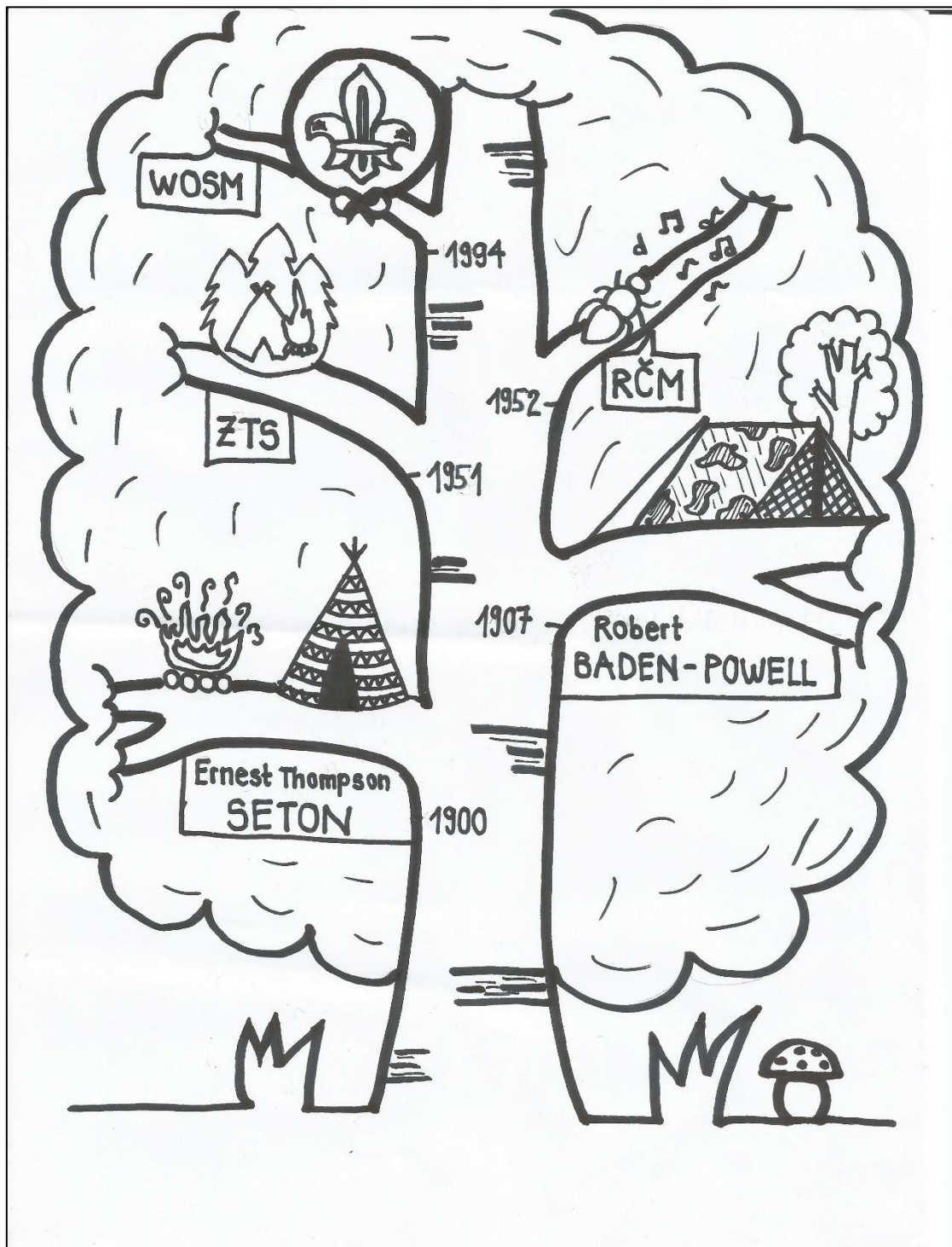

MRAVJINČEK

leto 2017/18

števila 1

december 2017

KAZALO

Vsebina

UVODNIK	4
UVOD V SEZONO	6
Starešinske novičke 2017	8
GIZ	10
PIONIRSKO JESENOVANJE ZA GG-je (in PP-je).....	12
TALILNI LONEC 2.0	15
POGLED NAZAJ ALI VELIKI MOŽJE PRETEKLOSTI	17
HENRIK PAJER - RDEČI VOLK: zagovornik Setonovega gozdovništva	18
POZNALA SEM PROFESORJA PAVLA KUNAVERJA-SIVEGA VOLKA.....	20
ROD ČRNEGA MRAVA – SLIKE ZAČETKOV	23
EN POSKOČEN ČLANEK, ki poleg blata in avtobusa vsebuje tudi žabe.....	25
IN SEDAJ?	27
PRISPEVKI VODOV	28
TOČKA RAZNO	29
Palačinke za vodnike.....	29
Kdo je Kiwi?	30
Še en članek, ki vsebuje žabe	32
Povabi me na kavo!	34
O tebi nas zanima	35
En dan življenja starega vojaka.....	40
MRAVLJIŠČE PREPEVA	42
PRIHODNJE AKCIJE	44

UVODNIK

Dragi bralci, drage bralke!

Ah, kje je že tabor! Veliko se je zgodilo od začetka taborniškega leta, kar se bo verjetno poznalo tudi ob prebiranju te številke Mravljinčka.

Leto se je začelo s posvetom, na katerem smo se vodstvo rodu spomnili svojih korenin in načrtali vizijo, h kateri stremimo. Prišli smo do sklepa, da navadno ni potrebno veliko, da naredimo kakovosten program. Vse, kar je potrebno storiti je, da pogledamo nazaj ...

Historia magistra vitae est so govorili že Rimljani, torej, od zgodovine se lahko veliko naučimo. Ravno zato je ta izdaja Mravljinčka posvečena zgodovini taborništva.

To številko sestavljajo poročila z akcij, nekaj malega o naši preteklosti in sedanjosti, pa tudi pogled v prihodnost, starešinske novice in članek o palačinkah. Skratka, nekaj starih člankov (stalnic), pa tudi nekaj novosti.

*načelnica rodu,
Rebeka Gregorc*

GLASILO TABORNIKOV RODU ČRNEGA MRAVA

Mravljinček je glasilo tabornikov rodu Črnega mrava iz Ljubljane.

Glavna urednica:

Rebeka Gregorc

Izhajanje:

Mravljinček izide, ko se nabere dovolj prispevkov.

Ta številka je izšla: 10.12.2017.

Št. 1/2017-2018

Naslov uredništva:

Rod Črnega mrava

Perčeva ulica 22

1000 Ljubljana

»Za Mravljinčka«

E pošta:

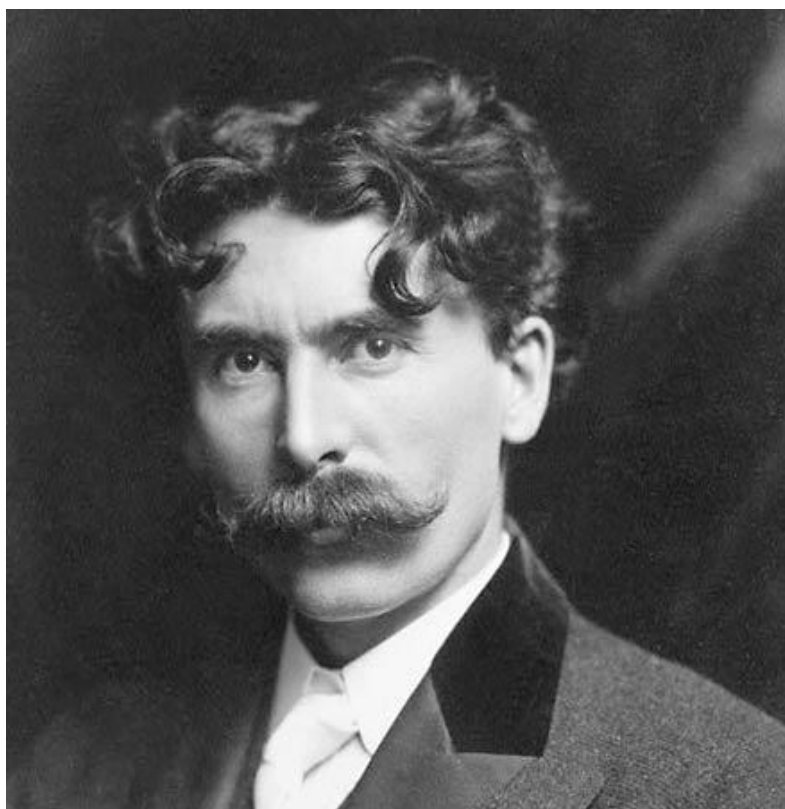
taborniki@crnimrav.si

Prispevki v Mravljinčku izražajo mnenja avtorjev. Predlogi in mnenja so vedno dobrodošla.

Rod Črnega mrava deluje v Mostah že od leta 1952. Še vedno učimo tehniko življenja v naravi in med ljudmi ter močno verjamemo v pomembnost svojega početja. Ponosni smo, da je naš rod med najstarejšimi v Sloveniji.

»Na pravi poti k sreči je tisti, ki skrbi za srečo drugih. Skušajte zapustiti ta svet za spoznanje boljši, kakor ste ga prejeli.« Robert Baden-Powell

»Človeku, ki se je izgubil, grozijo 3 nevarnosti: strah, mraz in lakota. Sestradan je lahko en teden, ekstremnemu mrazu lahko kljubuje kakšen dan, toda strah ga lahko pogubi v zgolj eni uri. Najhujši nevarnosti (strahu) se ni moč izogniti, razen če osebo pripravimo na boj z ostalima dvema.«

Ernest Thompson Seton

UVOD V SEZONO

Konec poletja imamo tako vodniki kot rodova uprava vsakič veliko dela. Kljub temu, da smo veseli nove taborniške sezone, druženje s člani in ostalimi vodniki, je začetni težko. Navadno se sezona začne takoj po potaborni pici, in sicer s prvo sejo rodove uprave. Takrat se domenimo, kako bomo izpeljali posvet v novo taborniško sezono, vodniki pa začnemo počasi kontaktirati starše in/ali svoje člane glede terminov vodovih srečanj. In potem se vse začne ...

Posvet je akcija, ki je v prvi vrsti namenjena temu, da se dobi vodstvo rodu, da postavi cilje za tekoče leto. Žal se nam pogostokrat zgodi, da si ne moremo vsi rezervirati istega vikenda, vseeno pa je posvet kar številčno obiskan. Letos smo se pogovarjali predvsem o tem, kako nas vidijo drugi rodovi, kakšen odnos do rodu imajo naši člani, kako se vidimo sami in kam želimo peljati RČM. Seveda nam je Mito vrgel tudi kost: *»Vam je pomembno, da ohranjamo gozdovniško tradicijo? A za naš rod sploh še velja, da so naši člani boljši v preživetju v naravi od ostalih?«* Med rodovi znotraj MZT namreč še vedno obstaja prepričanje, da smo Mravi v svojem bistvu gozdovništvo društvo, torej da znajo naši člani kuriti s kresili, prepoznavati užitne rastline, postavljati pionirske objekte, sobivati z naravo itn. Dejstvo je, da smo med tistimi redkimi rodovi v Sloveniji, ki jedilnico postavljajo kot pionirski objekt (torej, da jedilnica ni postavljena v štabni šotor) in tako klopi kot mize delamo iz krajnikov in ošiljenih kolov.

Vodniki smo se strinjali, da imamo visok poudarek na trajnostni kulturi in da se po najboljših močeh trudimo, da bi v mladih spodbudili tudi vrline, ki se nam zdijo pomembne (poštenost, iznajdljivost, sodelovanje, skrb za naravo ...), vseeno pa bi težko rekli, da naši mlajši člani bistveno odstopajo od članov drugih rodov, sploh če pogledamo tekmovanja. Toda, ko smo pogledali znanje in samostojnost naših članov, ko enkrat postanejo GG-ji ali PP-ji, smo ugotovili, da vendarle naši člani prej usvojijo spretnosti kot njihovi vrstniki– prižig ognja s kresilom (na taboru celo izvajamo večino, ki je lastna samo RČM-ju – Plamenko), varno delo z orodjem (nož, žaga, sekira), pionirstvo, na tekmovanjih navadno dosegamo tudi nadpovprečne rezultate pri prvi pomoči. Malo slabši pa smo v orientaciji, signalizaciji in topografiji, večina ne zna vrisovanja, slovimo pa tudi kot zaprt rod.

Tako je pozno v večer potekala razgreta debata, kaj si kot skupina želimo. Nam je dovolj, da imajo naši člani dolge pohode pred taborom in »proper« bivake, da ponovno obudimo GIZ in da poskušamo čim več akcij izvesti v Brezi. Bi nam bilo prav, če bi naši člani za vsako ceno želeli zmagovati na tekmovanjih? Bi se radi bolj povezovali z ostalimi rodovi? Kako pomembno nam je, kaj si drugi mislijo o nas? Prišli smo do sklepov, da nam ni toliko do tega, da bi ugajali ostalim rodovom, niti ne čutimo posebnih želja, da bi se družili z ostalimi, da pa bi bilo škoda, da se popolnoma zapremo. Bili smo soglasni tudi v tem, da bi se morali držati mravovske tradicije pri postavljanju in izvedbi tabora (postavljanje naše značilne jedilnice, zbori v obliki kroga, gong, dolgi bivaki in izvajanje veščin) ter da si želimo, da gozdovniški izziv (GIZ) ostane stalnica na naših koledarjih. Zadali smo si tudi cilj, da se vsi vodi letos udeležijo enega tekmovanja (in ne, rodoboj ne šteje) ter na ta način tudi članom pokažemo, da so tekmovanja samo ena od priložnosti, kjer lahko pokažejo, kaj so se tekom leta naučili. Upam, da se bodo udeleženci na posvetu večkrat spomnili, da moramo pri vsaki dejavnosti najprej pomisliti na to, kaj želimo z neko dejavnostjo doseči. Namreč, če ne vemo, zakaj nekaj počnemo, dejavnost izgubi smisel, tako pa pridemo tega, da s člani bivak postavljamo zato, ker ga pač moramo, ker to počnemo vsako leto in so to počeli vodniki pred nami ...

Pred nami je še dolga pot, sem pa vesela, da članstvo vztrajno raste, da se vodstvena ekipa pomlajuje in da še vedno vztrajamo pri svojih koreninah, četudi to pomeni, da se moramo včasih bolj potruditi, kadar se dogovarjamo z ostalimi rodovi.

Rebeka

Starešinske novičke 2017

No, če sem iskren lahko o starešinskih novičkah* govorim od oktobra 2017 dalje, se mi zdi pa fino, da svetovna javnost aka bralci Mravljinčka zvedo, kaj je starešina počel v zadnjem času. Če sem iskren, nisem počel dosti "starešinskega" posla vendar sem prepričan, da se moja starešinska vloga šele začinja.

Občni zbor, oktober 2017

V oktobru, bolj natančno v četrtek 5.10.2017 je na Proletarski 1, zasedal najvišji organ rodu, Občni zbor. Na občnem zboru so bila predstavljena poročila o delu vseh članov Rodove uprave (RU), vodnikov ter preostalih odborov in komisij. Poleg tega je bila izvoljena tudi nova RU za taborniško leto 2017/18. Sestava RU je sestavljena iz članov in članic: Rebeka Gregorc - Beki (načelnica), Maja Premrl (pomočnica starešine), Matej Plestenjak - Tado (tajnik - do naslednjega OZ), Katja Černe - Katka (načelnica PP kluba), Mito Kristan (skrbnik Breze), Jana K. Zaletel (blagajničarka), Taja S. Kristan (gospodarica), Jaka Pipan - @ (propagandist), Marino Rovani in Vanja Gajić (člana RU) ter Anže Zaletel - Miško (starešina). Prepričan sem, da bo RU v letošnjem letu opravila svojo nalogo odlično ter bo tekom leta člane rodu Črnega mrava "vzgajala" v pristnem taborniškem duhu.

Slavnostna seja ČS Moste 2017

Zadnja letošnja seja, in s tem tudi slavnostna seja, je potekala v sproščenem duhu na katerem so predstavniki ČS Moste predstavili svoje delo v zadnjem letu. Prav tako smo bili priča upokojitvi ter slovesu ga. Darje Gogale, ki je po dolgih letih odšla v zasluženi pokoj. Sproščeno in zabavno sejo smo zaključili z večerjo in dobrim druženjem s predstavniki skavtov in predstavnico organizacije SKALA.

Velikanček 2017

O Velikančku bom pisal na prav poseben način. Ker je akcija, ki se bo odvila v prihodnosti ampak ob branju Mravljinčka bo že v preteklosti. Skratka, Velikanček je prireditev, ki se je/bo odvijala 7.12.2017 na Fužinah. Če moja magična krogla deluje pravilno, vidim, da se je akcija uspešno izvedla, taborniki rodu Črnega mrava smo še enkrat več pomagali organizatorjem pripraviti magično prireditev z mnogo delavnicami in obiskom dobrega zimskega moža, k ije obdaroval najmlajše.

V (zelo) bližnji prihodnosti se (predvsem miselno) pripravljam še na:

2. Famozni posvet

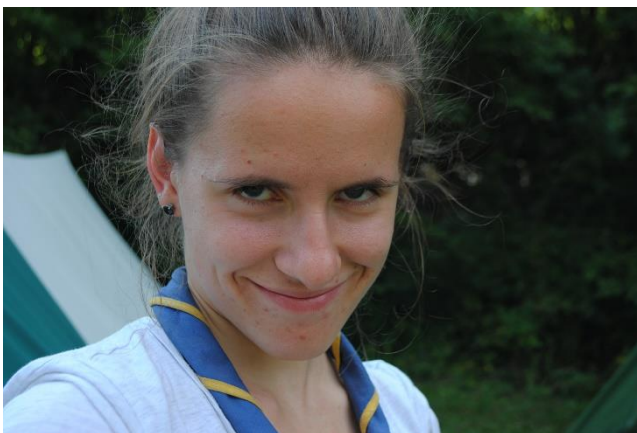
Bil sem na 1. posvetu in ni bil tako famozen, kot se sliši, kljub temu smo obravnavali zanimivo temo glede bodočih investicij MZT. Na prihajajočem famoznem posvetu bo predstavljenih nekaj zanimivih tem, prav tako upam, da se bo tema ki sem jo izpostavil (GDPR), razvila v neko konstruktivno debato in ne bo zgolj točka na dnevnem redu.

Ostale starešinske akcije trenutno niso na vidiku sem pa prepričan, da jih tudi v letu 2018 ne bo zmanjkalo.

Vsem članom rodu Črnega mrava, staršem, babicam, dedkom, bratcem in sestricam želim v prihajajočem letu veliko lepega, predvsem pa želim, da bo tudi v prihodnjem letu vladali pri vas taborniška igrivost in miselnost.

Anže Zaletel - Miško

* Starešinske novičke bodo predstavljale v Mravljinčku stalno rubriko vendar se zavedam, da bo le stežka kos famozni stalni rubriki "Anži kuha". Skratka, se slišimo v aprilu, ob naslednjem izidu Mravljinčka.

Pomlajevanje rodove uprave 😊

GIZ

Za začetek bi rad vsem, ki še ne vedo, razjasnil, kaj GIZ je. GIZ je kratica za gozdovniški izziv (tudi GI bi delovalo, a se ne sliši dovolj dobro...). Izziv je to, da greš v gozd za 24 ur z nožem, kresilom, pločevinko (+ paket za vsak slučaj s čelko, telefonom in prvo pomočjo, a če ga odpreš, izziva nisi opravil) in seveda obleke, ki jih imaš na sebi. V času, ko si sam in ugotavljaš, kaj je tvoj namen v življenju in ali je vse le simulacija, moraš poskrbeti za bivališče ali bivak (ki naj ne bi prepuščal vode, a vseeno upaš, da ne bo deževalo), ogenj (ker včasih ponoči »rata mraz«), odbojnik za toploto (nekako ni obvezen, a pomaga pri tem mrazu), čaj (ne prekuhana voda ni dobra za pitje, prekuhana pa samo ni dobra), ležišče (da se lahko kam usedeš/uležeš ponoči, ko te že bolijo noge), vrv iz naravnih materialov (ker vrv vedno pride prav) in žlica (da lahko kaj delaš ponoči, ko ne moreš spati in da lahko s čim mešaš čaj).

Prvi GIZ po dolgem času se je zgodil letos med prvomajskimi počitnicami. Akcija je trajala nekaj dni, pa smo se udeleženci učili znanj, ki so bila potrebna za opravljen izziv. Skoraj vse dni razen na dan izziva je deževalo. To je še bolj poudarilo občutek »boja« za preživetje, ki je obkrožal celotno akcijo. Seveda tudi ni manjkalo predavanj o užitnih rastlinah in o ohranjanju telesne toplote. Taka znanja naj bi bila znanja, ki naj bi jih imel vsak tabornik. Tudi, če je tvoja žlica podobna olupljeni palici, vsaj lahko poskusiš in mogoče boš na izzivu imel več sreče (kot sem občutil na lastni koži, imaš na izzivu še manj sreče kot pri vajah). Prav tako slišiš veliko stvari, ki ti pridejo prav, če/ko se enkrat zgubiš v gozdu. Namigi za izziv kot: »Najprej nabiraj stvari stran od sebe in nato vedno bližje, ker boš vedno bolj utrujen«, so zelo uporabni.

Dan samega GIZ-a je bil zelo drugačen od ostalih. Že na začetku smo ugotavljali, koliko oblek lahko spravimo nase. Po zajtrku smo bili odpeljani na naše kraje, kjer smo našli prostor za naš bivak, ognjišče in začeli z nabiranjem materiala. Predvsem je zelo potrebno paziti na hidracijo, a tudi na vodo, ki morda ni pitna (vsi smo še živi :D). Čeprav se 24 ur zdi veliko časa in se sprašuješ, kako lahko kdo preživi ta čas sam, mi verjemi, ko ti povem, da čas mine prehitro. Vmes imaš čas za ogled okolice, razmišljanju o prehranjevanju z polži (resno!) in premlevanje lastnega obstoja. A ta čas ti hitro zavzame nabiranje 349 plasti listja za bivak, ker so oblaki čudni. Kot bi mignil pride sončni zahod in ugotoviš, da moraš nabrati še vso kurjavo za čez noč. Ponoči ti čas krajšajo petje, rezljanje žlice in, če si pogumen (ali pa samo zelo zelo zelo utrujen), spanje. Jutro je veliko lažje, ko poskusiš postoriti, kar ti še ni uspelo.

Sama akcija je velik korak pri premagovanju strahu pred naravo. Je (pozitivna) izkušnja, ki se zlepa ne pozabi. Če se ti to sliši zanimivo, se lahko, če si dovolj star, udeležiš GIZ-a, ki bo tudi v 2018 med prvomajskimi počitnicami.

Lole

Udeleženci GIZ-a (daljnega) leta 2010 na Klivniku. Takrat je bila Taja še udeleženka ...

GIZ 2017 na Dragonji. Prvi sončni žarki na tečaju!

PIONIRSKO JESENOVANJE ZA GG-je (in PP-je)

Pionirstvo se nam zdi zelo pomembno, prav tako preživljanje prostega časa v naravi, zato smo se hitro odločili, da bo letošnje jesenovanje za GG-je (in tudi PP-je) potekalo na Brezi. Delali smo vse – od peke palačink, nočne orientacije in sekanja drv, pa do postavljanja pionirskih objektov in brušenja orodja.

Iz prispevka na spletni strani so dosežki naših članov zelo razvidni, ni pa bil to njihov edini dosežek. Na nočni orientaciji so morali namreč na točkah opravljati naloge, ena od njih pa je bilo pisanje Lolezij. Pa pogledjmo, kako jim je šlo ...

I

*Loletovi dolgi so lasje,
da do riti mu vise.
Njegova trenirka od stegna odriva se
kot da na bruh zaradi njega gre.*

II

*Lole je vstal in zaspal!!!
Lole je drugi vstal in zaspal!!!
Lole je tretjič vstal in zaspal!!!
Lole je četrtič vstal in zaspal!!!*

III

*Lole je res pravi bole,
pozablja, da se kar kadi,
vesla tako zelo močno,
da veslo kar leti.
On nam smeha priskrbi.*

IV

*Dragi Lovro!

Listje šumi v daljavi
v ozadju pa vidim simfonijo luči,
Lara me s pesnjenjem gnjavi,
kljub temu, da ne ve, kdo je gospodična Gucci...*

*Veter brije vedno močnejše,
listje odpada in lučka crkuje,
moj želodec kruli glasno in glasneje,
Petja pa že 15 minut zadnjo kitico kuje.*

*Ob tem se spomnim na najljubšega člana,
ki sedaj v tej noči na skali sameva,
mineva me vsaka parada,
Moj želodec glasneje odmeva ☺*

*Oh Lovro, morski zmaj Kiki,
Kje je zdaj moj prevoz, moja rdeča preproga?!
Si ga raje odstopil kar Niki?
V redu, saj imam še samoroga ...*

*LOLEZIJA, e (ed., ž. spl.): to so poezije, katerih tema je samo in izključno Lole. Lahko v vlogi vodnika ali v vlogi jesenovodje, sočloveka (ali soživali, kdo ve?) itd. Kitice so pisale ekipe na orientaciji jesenovanja. Zato celotna pesem kot celota nima smisla, je pa kul, kar je edino važno.

Lara

MČ VESELA SREČANJA

V soboto, 18.11., smo se vod Zvočniki skupaj z vodom Ubijalske pikapolonice udeležili MČ Veselih srečanj na OŠ Šentvid.

Najprej smo se sezuli in ob prijavi dobili plakat z letnicami. Ko smo že tretjič prebirali navodila, smo ugotovili, da moramo ob letnice prilepiti nalepko z dogodkom, povezanim s taborniško zgodovino. Nalepke pa smo lahko "kupili" le z zadostnim številom točk. Tako smo hitro stekli do prve delavnice in začeli nabirati točke.

Obiskali smo delavnico "escape rooma", labirinta, napisali smo svojo pesem, se naučili igrat na ukulele, naredili čokoladne kroglice, se igrali z lego kockami in se pretvarjali, da smo na avtomobilski dirki. Prav tako smo prepoznavali različne začimbe, izdelovali papirnate ladjice in spoznavali druge ljubljanske rodove. Na koncu smo se oglasili še v "trgovini" z nalepkami in se izkazali v poznavanju taborniške zgodovine. Nalepke smo prilepili na plakata in se vrnili domov, polni energije z novim našitkom.

Za konec pa še najbolj pogost stavek Zvočnikov: "Gospod inšpektor, gospod inšpektoooooor!" #internašala

Kiwi

En ukulele, dve ukuleli, tri ukulele, štiri ...

Ubijalske pikapolonice na MČ VS

PRAVILNO POVEŽI

1994	prvi načelnik ameriških skavtov
WOSM	prvi skavtski tabor na Brownsea Islandu (1907)
1924	prvič omenjen izraz »tabornik« v Narodnem dnevniku
22. april 1951	nekdanji skavti in gozdovniki skupaj ustanovijo Združenje tabornikov Slovenije.
Ernest Thompson Seton	ZTS je sprejeta v WOSM.
sir Robert Baden Powell	Združuje preko 40 milijonov skavtov in skavtinj

TALILNI LONEC 2.0

Tečaj aktivnega taborništva (TAT) 2009

POGLED NAZAJ ALI VELIKI MOŽJE PRETEKLOSTI

P
I
Š
E
J
O

Babi Lenka – enciklopedija na dveh nogah

Mito – gonilna sila notranjih izobraževanj

Marino – podporni steber, strastni ljubitelj rastlin in vsega lesenega

HENRIK PAJER - RDEČI VOLK: zagovornik Setonovega gozdovništva

Ravno v teh dneh mineva dvaindevetdeset let, odkar je bila v Sloveniji uradno ustanovljena gozdovniška organizacija. Sicer je bila že prej, leta 1924, ustanovljena organizacija z imenom »Skavti svobode«. Ta organizacija je v svoj program že vključila načela Setonovega gozdovništva, vendar je šlo za mešanico gozdovništva in skavtstva.

Zato je že naslednje leto prišlo do reorganizacije in tako je bil 8. decembra 1925 ustanovni občni zbor slovenskih gozdomnikov. Nadelo so si ime »Združenje slovenskih tabornikov« s kratico ZST. Sprejeli so načela in program E. Th. Setona in s tem postali veja velikega gozdovniškega gibanja. Organizacija se je oklicala za politično neodvisno ter versko nevtralnno, s težnjo po družbenem napredku. Član ZST je lahko postal vsakdo, ne glede na starost, spol ali versko pripadnost.

Največ zaslug za idejno opredelitev takratne taborniške (gozdovniške) organizacije je imel **Henrik Pajer - Rdeči volk**. Sam se je najprej spoznal s skavtsko organizacijo že leta 1911 ob študiju v Pragi. Pajer je o skavtih napisal članek, ki je leta 1913 izšel v Gorici v prvi in drugi številki mesečnika »Naši zapiski«. Takrat o Setonu in gozdomnikih še ni vedel ničesar. Sredi leta 1922 je skupina dijakov, ki so jih navdušili poljski in bosanski skavti, ki so se mudili v Ljubljani med sokolskim zletom, sklenila ustanoviti skavtsko organizacijo. Pajerja so prosili, da jim pomaga pri organiziranju. Strinjal se je s sodelovanjem pod pogojem, da bo organizacija ostala versko in politično nevtralna. Vendar je ljubljanska organizacija sprejela enotna pravila iz Beograda, ki so bila sestavljena v duhu pristnega Baden - Powellovega skavtstva in so vsebovala točke strankarskega značaja. S tem se Pajer ni strinjal, zato se je umaknil in ni več sodeloval pri organiziranju.

Po tem je v nemški reviji » Forum« zasledil članek, ki je govoril o Ernestu Thompsonu Setonu in njegovih gozdomnikih (**Woodcraft Indians**). Izvedel je, da taka organizacija obstaja tudi na Češkoslovaškem, zato je navezal stike z njimi. Preko njih se je povezal z angleško in nato še z ameriško gozdovniško organizacijo. Ko je videl, da bi bilo mogoče kaj narediti v smeri gozdovniške organizacije, je 1. januarja 1924 izstopil iz skavtske organizacije.

Henrik Pajer je bil redkobeseden mož, vendar se je rad pogovarjal o gozdovništvu, če je le imel sogovornika. Med drugim je zanimivo pismo z

datumom 14. januar 1928, ki mu ga je poslal **Miroslav Zor - Črni mrav**, eden vodilnih skavtskih organizatorjev tistega časa. Delček iz tega pisma pravi:

»Obe smeri imata dobro vzgojno metodo, samo da je gozdovništvo zgrajeno na čisto etični podlagi, medtem ko sloni skavtstvo trdneje v današnjem času... Prišel bo čas, ko bo etika prišla do svoje veljave... Skavtstvo je za danes, gozdovništvo pa za jutri....«

Henrik Pajer je bil po naravi skromen človek. V knjigi »Gozdovnik Pešedaš« Rudi Honn zapiše:

»Vedno sem rad zahajal k Henriku Pajerju, še kot mulec trinajstih let, potem pa vse do njegove smrti. Spominjam se svojega prvega obiska, ko je stanoval na Celovški cesti, blizu kavarne Keršič. Podstrešna sobica je imela dve okni. V kotu je stala stara železna vojaška postelja, skrbno pogrnjena, na drugi strani je bila omara s knjigami, med oknoma pa velika miza s papirji in malim radijskim aparatom, na steni nekaj slik. Nad nizko omaro je visela velika slika sv. Cirila in Metoda. Ta me je še posebej zbudila, ker sem vedel, da je Henrik brezbožec. Pod njo je stal originalni Pengovov doprski kip Indijanca, nad posteljo pa je bil portret domačina v pilotski obleki in akvarelna slika Kamniških Alp z osrednjim motivom Skute. Nad mizo je visela slika E. Th. Setona. Skromno stanovanje skromnega, vendar izobraženega človeka.«

Med drugo svetovno vojno ga tako kot mnogo drugih članov gozdovniške organizacije najdemo med sodelavci narodnoosvobodilnega gibanja. Po vojni, ko je nastajala nova taborniška organizacija, je bil med ustanovnimi člani. Na 1. letni skupščini ZTS - Združenja tabornikov Slovenije je bil izvoljen kot član Starešinskega sveta.

Henrika Pajerja v matični knjigi Rodu Črnega mrava najdemo vpisanega pod številko 194 dne 30. 6. 1956, iz česar je razvidno, da je bil tudi član našega rodu.

Marino Rovar

Viri:

- Rudi Honn: Gozdovnik Pešendaš. Založba Borec, 1986
- Univerza v Mariboru, Marksistični center: Gozdovništvo na Slovenskem 1925-1941
- Revija Tabor št. 1-2, leto 1952

POZNALA SEM PROFESORJA PAVLA KUNAVERJA-SIVEGA VOLKA

V petdesetih letih prejšnjega stoletja so se v stari Univerzi na Kongresnem trgu občasno vršila raznovrstna predavanja o naravi, življenju v njej, fotografiranju in z diapozitivi in živo besedo smo spoznavali našo deželo in svet.

Tako je tudi profesor Pavel Kunaver, ki je takrat služboval na klasični gimnaziji blizu Narodne galerije, nekoč pripovedoval o skavtih izpred druge svetovne vojne in novoustanovljenemu taborništvu v Sloveniji. Bil je med ustanovitelji Zmajevega Rodu, ki je že v letu 1951 deloval v centru Ljubljane. Njegova pripoved me je tako navdušila, da sem se spomladi leta 1952 vključila med takrat novoustanovljene Črne mrave, kjer sem še danes.

Ljubljanski taborniki smo vedno tekmovali med seboj, včasih pa se združili in skupaj obiskali kakšno naravno znamenitost naše dežele, Postojnsko in Planinsko jamo s sotočjem dveh rek, Planinsko polje, Rakov Škocjan in še druge kraje pod vodstvom profesorja Pavla Kunaverja.

V sedemdesetih letih sta moja sinova obiskovala osnovno šolo na Potrčevi ulici in se vključila v taborniško enoto Ilegalci, ki je delovala pod okriljem Zmajevega Rodu. Z njima sem se Zmajevcem priključila tudi sama. V bližini je v enem od stanovanjskih blokov živel profesor Pavel Kunaver. Večkrat smo se srečali, včasih pa smo ga videli kako je skozi okno z daljnogledom opazoval sonce, zvečer in ponoči pa zvezdno nebo.

Z Zmaji smo taborili tudi v Bohinju pred Ribčevim lazom. Na levi strani ceste, če gledaš proti jezeru, se odcepi ozka gozdna pot do dveh lepih travnikov, nekaj velikih skal, primernih za učenje plezanja, malega studenčka in na koncu do male lesene hišice v gozdu, kjer je domoval profesor Pavel Kunaver. V taborno kuhinjo je prihajal na kosilo ali večerjo. Mnogokrat nas je povabil do svoje kočice, nam razkazoval sonce ali pa nočno nebo in pripovedoval marsikaj zanimivega o naravi.

Ko smo se odselili v Dragomer, smo izgubili stike s starim okoljem. V poznih osemdesetih pa sem spet srečevala starega profesorja. Obiskovala sem namreč svojo mamo, ki je bivala v domu starejših občanov na Taboru v Ljubljani. S profesorjem Pavlom Kunaverjem sva se v tem domu, kjer je bival tudi on, večkrat skupaj peljala z dvigalom in spregovorila sva nekaj besed, obudila kakšen izlet v hribe ali kam drugam. Ko pa se je v visoki starosti 99 let poslovil in odpotoval v svoje občudovano vesolje za vedno, sem ga kar pogrešala.

A njegovo življenje je bilo čudovito in bogato, polno lepote narave in srečevanj s tisoči mladih in drugih ljudi, ki jim je razdajal svoja doživetja in znanja. Verjamem, da ga mi, ki smo ga kakorkoli spoznali, ne bomo mogli nikoli pozabiti.

Miroslav Zor- Črni mrav in Pavel Kunaver- Sivi volk. Posnetek iz filma Metoda Badjure" Odkritje spomenika Napoleonu" v Ljubljani, 13.10.1929

Babi Lenka – Črna Skvo

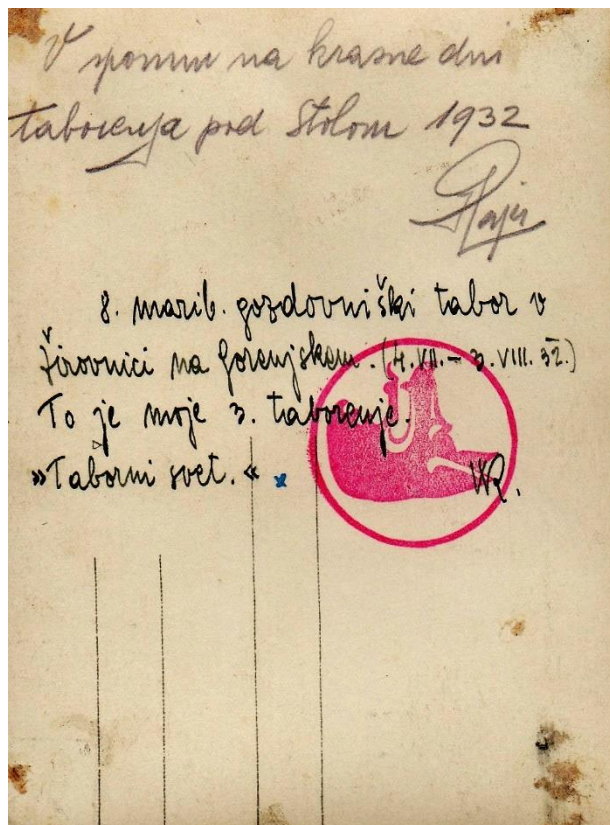
Pavel Kunaver (iz Wikipedije, proste enciklopedije)

** 19. december 1889, Ljubljana, † 19. april 1988, Ljubljana*

Pavel Kunaver – slovenski pedagog, pedagoški svetnik, kot Drenovec, eden od začetnikov slovenskega alpinizma, smučanja, jamarstva, predvojni vodja slovenskih skavtov, povojni soustanovitelj tabornikov, popularizator astronomije, zagovornik varstva narave, amaterski slikar in poljudnoznanstveni pisec.

Gozdovniški tabor v Žirovnici pod Stolom 1932. H. Pajer je četrty z leve.

Podpis in osebni žig Henrika Pajerja

Gozdovniški tabor v Kamniški Bistrici 1930
H. Pajer in Gregorčič- Zviti Polh

ROD ČRNEGA MRAVA – SLIKE ZAČETKOV

IVO ZOR (Sivi gad) na skavtski izkaznici, izdani leta 1924. Dokument sta med drugimi podpisala starešina Pavel Kunaver in četovodja Miroslav Zor (njegov brat).

Rod Črnega mrava je bil ustanovljen 6. aprila 1952 v Ljubljani. V Mostah je že leta 1950 delovala skupina mladih, ki se je ukvarjala z lutkarstvom. Nastopali so z marionetami, ki so jih sami izdelovali. Za to dejavnost jih je občina Moste nagradila s štirinajstdnevnim taborjenjem, kjer so od predvojnega skavta Albina Erklavca - Bineta izvedeli več o tabornikih, ki so se v tistem času že pojavili.

Tako so se na tem taborjenju (leta 1951) odločili, da bodo lutke obesili na klin in se raje posvetili taborništvu. Jeseni istega leta so v sestavi Zmajevga rodu ustanovili družino Viharniki. Razmahnila se je dejavnost po vodih in ustanovljeni sta bili še dve družini. Povezane družine so nato 6. aprila 1952 leta ustanovile nov rod. Poimenovali so ga po predvojnem skavtu Miroslavu Zoru - Črnem mravu, ki je spadal med vodilne predvojne skavte, poleg tega pa je prispeval veliko k tedanji skavtski literaturi na slovenskem. Motiv z naslovnice njegovega priročnika za življenje v naravi »Weekend« si pogosto izposodimo za promocijske aktivnosti.

IVO ZOR (Sivi gad) je po drugi svetovni vojni postal prvi starešina novo ustanovljenega taborniškega rodu Črnega mrava. Fotografija je nastala na taboru v Žirovnici 27. 7. 1952, ko je praznoval svoj 45. rojstni dan. Za darilo je dobil 45 palačink in steklenico mleka, njegove najljubše pijače. Spremljata ga hčerki. Slika je za arhiv prispevala Jurka Zor, ena od deklic na sliki.

PRVI TABOR RODU ČRNEGA MRAVA se je zgodil pri izlivu Ločnice v Soro za prvega maja 1952, en mesec po ustanovitvi rodu. Udeležilo se ga je 67 tabornikov v starosti od 6 do 63 let, kot je poročala revija Tabor. Slika je za arhiv prispeval Miha Lukman - Puma, takratni član.

EN POSKOČEN ČLANEK, ki poleg blata in avtobusa vsebuje tudi žabe

S svojega prvega tabora se spominjam bolj malo. Stara sem bila 6, skoraj 7 let, taborili smo ob Kolpi, s tabornega prostora pa se spomnim samo še jedilnice in bližnjega potoka. Veliko bolje kot prostora se spomnim nekaterih dogodkov.

Na primer proge preživetja, skrite med polji koruze. Pot je bila označena z zelenimi trakovi od preizkušenj pa se najbolje spomnim polja blata, preko katerega se je bilo treba plaziti po trebuhu. Na progo me seveda ne bi spustili same, moje spremstvo je bila babi Lenka, ki se še danes z največjim veseljem spomni, kako sem prilezla iz blata. Pravi, da so iz blata gledale samo moje oči in čeprav imam občutek, da malo pretirava, se nisem imela priložnosti ogledati v ogledalu in ji moram torej verjeti na besedo. Blatni kopeli je sledilo kopanje, za večino v reki, zame pa v potoku (nekaj mi pravi, da vodstvo tabora ni najbolj zaupalo v plavalne sposobnosti šestletnice...). Spomnim se tudi takratnih GGjev in PPjev, ki so se namazali z blatom in nato skakali po taboru. V svoj spomin sicer nisem sto odstotno prepričana, toda nekaj mi pravi, da bi med njimi lahko prepoznala Tosija. Ki se je najbrž drl kot žival, da bi prestrašil MČ-ke ... Ampak mislim, da mu ni uspelo.

Spomnim se tudi naših slavnih zračnic. Tistih, ki jih običajno uporabljamo za izgradnjo splava. Predvidevam, da takratna lokacija ni omogočala postavitve splava, saj so zračnice ležale na tabornem prostoru. Kakšen točno je bil njihov namen, ne vem, pa tudi, kje naj bi bile pospravljene, mi ni jasno. Edino, česar se spomnim je, da so predstavljale odlično prevozno sredstvo. Na večer so se namreč zračnice spremenile v edinstven bus, katerega edini potnik sem bila. Medtem, ko sem sedela v sredini, je Nejc zračnico kotalil po travniku, tako da sem se dejansko peljala v njej. (*vprašanje: "Kdo je Nejc?" lahko naslovite na Jakata (oziroma Jako, da bo slovnici zadoščeno*)) Avtobus je na žalost funkcioniral samo tisto leto, kotaljenje v zračnici pa je še vedno lahko zabaven šport, če si dovolj majhen, da se stlačiš not.

Eden izmed najbolj poskočnih dogodkov pa je bilo najverjetneje moje odkritje žab. Rada sem se igrala ob potoku, v katerem sem našla precej živali, kamenčke, blatne luže in majhne žabice, ki so se verjetno še tisto leto izlegle iz mresta kot paglavci. Kot veliki ljubitelj živali sem jih seveda morala nekaj nabrati, za nadaljnje proučevanje. Kot primerno posodo sem si izbrala prazno posodico nekega namaza, jo napolnila z malo vode in veliko žabami. Posodico sem vsa ponosna

nesla v šotor. Imela sem žabe in lahko jih bom pokazala še drugim! Moji plani seveda niso šli po planu. Nekje med svojim tacanjem po šotoru sem se spotaknila čez posodico (ki sem jo modro odložila točno na sredini) in vse skupaj prevrnila. Voda se je razlila, žabe pa so, kot žabe seveda, poskakale naokrog. Na spalko. V nahrbtnik. Pod menažko ... Ups. Trudila sem se, da bi jih čimveč ujela in odnesla ven, se pa ne bi čudila, če je kaka skočila tudi na kakega nič hudega slutečega obiskovalca tega šotora.

Vsekakor sem se iz tega naučila nekaj pomembnih lekcij:

1.: Žabe niso najbolj primerni hišni (šotorni) ljubljenci.

2.: Če že hočeš imeti žabe, jih vsaj ne nosi v šotor.

In 3.: Če jih že nujno moraš nesti v šotor, potem vsaj glej, kje hodiš!

Taja

Sedaj je jasno, zakaj Taja na taboru tako vneto pregleduje šotore! ;)

IN SEDAJ?

Slike članov z različnih akcij (1 fotka z letnega tabora, 1 novih članov RU, 1 fotka vodovega srečanja GG-jev – mobilna orientacija)

Čokolino mafija: nov vod GG-jev.

Učimo se pravega dela z orodjem.

PRISPEVKI VODOV

Letos smo imeli nekaj sprememb pri vodih, saj smo svoji ekipi dodali 2 novi vodnici (Laro in Katko) ter nove pomočnice vodnice (Meta, Tia in Momo). Letos imamo tako 8 vodov: Surikate, Zvočniki, Ubijalske pikapolonice, Grizliji, Čokolino mafija, Ninđa unicorns ... pa Tia, Štekerji z Zmešanimi in pa Za smrt prelepe papige.

Vodi so do sedaj usvajali nove vozle in ponavljali stare, ukvarjali so se z zgodovino taborništva in simboliko, pripravljali so se na nastop na čajanki in pridno delali darilo za drug vod. GG-ji pa smo začeli tudi s skicami in orientacijo, zabavali smo se predvsem na koncu novembra, ko smo se preizkusili v mobilni orientaciji.

Kaj se članom plete po glavi, ko rišejo svojo prvo skico ...

GG-ji po koncu mobilne orientacije

TOČKA RAZNO

Palačinke za vodnike

Med taborniško sezono ponavadi pozabimo na naše vodnike, medtem ko oni vedno mislijo na nas. Zato redko kdo drug razume vodnike, razen drugih vodnikov. Zato je pomembno, da se vaš vodnik druži z drugimi vodniki, saj ga to napolni z energijo in idejami za sestanke v prihodnosti. Vodniki smo zato odkrili način, kako se hkrati podružimo in imamo skupni sestanek. Vodniki se vsake par tednov dobivamo na »hudih mravljicah«. V začetku novembra smo imeli hude mravljice pri Lari doma. Tam pa nismo samo sestankovali, sedeli na kavču in si delili zelo udobno ležišče z njenimi psi, ampak smo tudi delali **palačinke**. Te palačinke imajo za nas veliko večji pomen kot samo jed, ki jo namažeš z nečem sladkim ali pa daš vanjo sir (ja, tudi taki ljudje obstajamo!). Za nas so te palačinke val energije in inspiracije, saj to niso bile navadne palačinke, ampak so bile *francoske palačinke* (kaj točno to pomeni, še sam ne vem...). Te palačinke so nam dale dovolj energije, da lahko opravljamo svojo funkcijo do konca taborniške sezone, oziroma do naslednjih palačink. Zato naslednjič, ko jeste palačinke, pomislite na svojega vodnika.

Lole

Kdo je Kiwi?

Pozdravljeni. Kot ste verjetno že seznanjeni, se je v rodu pojavila nova osebnost, imenovana Kiwi. Ko sem prvič slišala to ime, sem pomislila na tri pomembne osebnosti: morilca, detektiva in pomarančo. Odločila sem se, da bom to ime raziskala.

Google search: KIWI?

"Kivi je edini rod ptičev iz družine kivijskih. Živi samo na Novi Zelandiji. So ptiči brez peruti, z dolgim kljunom. Njihovo grobo perje je bolj podobno rjavemu kožuhu. Kiviji so nočno aktivne ptice - dan preživijo v svojem brlogu " S temi podatki sem izločila eno pomembno osebnost (pomarančo). Ker se giblje ponoči in podnevi spi, je lahko to morilec ali pa detektiv. Odločila sem se, da še malo prebrskam...

"Kivi je užiten sadež kulturne skupine gozdne trte Aktinidije, katere dom je na Kitajskem. Plodovi kivija so ovalne oblike, velike približno kot kokošje jajce. Kivi ima vlaknat zeleno-rjav olupek in svetlo zeleno ali zlato meso. " Podatek, da ima svetlo zeleno ali zlato meso, me je šokiral, ker tako morilec, kot tudi detektiv nimata zlatega mesa. To me je zelo presenetilo in svojo raziskavo moram preložiti za nekaj mesecev.

Upam, da do naslednje številke Mravljinčka odkrijem kaj novega in to delim z vami!

Nika Kovačič

Spoštovani.

Zelim se Prijaviti

NA najbolje prodajano **AKCIJO**

TALILNI LONEC!

MORDA JE VSE SKUPAJ ZAČARAN KROG, KI JE V SVOJO POGUBNOST POTEGNIL

VODNIKE → **VE** → **NDa**

SO → MOJE SKRIVNE SANJE → Ste se kdaj vprašali, kakšna je funkcija sanj, najglobljšega in najintimnejšega dela naše psihe, v duševnem življenju človeka, in kako jih analizirati? Mi smo se, in poglejmo, kaj smo odkrili.

→ SANJE: Da bi lahko uživali, se pogovarjali z

TO → **POI** → **ALI** → **S**

ZAVI → **LI** → **ŠKLJOC!**

ADIJO, → **Jaz** → **KIVI**

IZ VSAKDANA → **KAVA Z OKUSOM RDECE PESE?**

→ To dejansko obstaja? Ogabno!

---|---|---|---|---|---|

Ena od najbolj izvirnih prijavnici na letošnji Talilni lonec

Še en članek, ki vsebuje žabe

Tisto, kar običajno vsebuje žabe v velikem in obilnem številu je predvsem naš poletni tabor. Nekateri se pritožujejo, da ponoči ne morejo spati, ker jih moti regljanje. Drugi se ustrašijo poskočnih senc, ki jih 'napadejo' iz grmovja ob poti. Spet tretji z zanimanjem opazujejo žabje paglavce v lužah, luknjah in potokih. Toda, ali so vse to res samo "žabe"? Če vprašate večino taborečih, bodo odgovorili: "Ja." (izjema so tisti, ki so naleteli na Klivči, Lačupakabro in druga mitska taborna bitja, ampak to je že tema za kak drug članek). Če vprašate biologe, ki smo itak čudni že po naravi, bo odgovor verjetno povezan s kako sistematiko, evolucijo in nerazumljivimi latinskimi izrazi. Ampak, katere vrste dejansko srečamo na našem taboru?

Najpogostejša vrsta je zagotovo navadna krastača, ki, če smo malo picajzlasti, v resnici ni žaba. Je pa krastača. Po latinsko, *Bufo bufo*. Prepoznamo jo po bradavičasti koži in sivorjavi barvi. Zelo opazne so tudi zlate oči. Krastačo pogosto najdemo v vlažnem in temnem okolju, na primer napol vkopano v kup starega listja ali blatno jamo. Aktivne so predvsem ponoči, hranijo pa se z žuželkami, polži in drugimi manjšimi živalmi, ki jim prečkajo pot. Premikajo se s počasno hojo po vseh štirih, skačejo pa le redko. Če krastačo primemo v roke, se nam lahko zgodi, da nas bo polulala. To je za krastačo način obrambe pred plenilci in nam sporoča, da nas zaznava kot grožnjo. V takem primeru jo je najbolje odložiti nekam na varno in ji dovoliti, da gre svojo pot. Voda, s katero nas 'polula' za nas ni nevarna, je pa lahko problematična za manjše živali, tako da si je vsekakor si je priporočljivo umiti roke. Pri nas poleg navadne krastače živi tudi zelena krastača, ki je, kot nakazuje ime, bolj zelenega videza.

Mrest krastače spominja na dolge verige črnih kroglic, ovitih okrog vodnega rastlinja.

Navadna krastača je v splošnem prijazno in neškodljivo bitje, ki pa nas lahko preseneti z bogatim izborom žabjih zvokov, še posebej, kadar nanjo nepričakovano naletimo v lastnem šotoru.

Na sliki: navadna krastača (*Bufo bufo*) z značilno suho, bradavičasto kožo in zlatimi očmi.

Druga vrsta, ki se mi zaradi prebivanja ob Klivniku zdi vredna omembe, je urh. V Sloveniji poznamo dve vrsti (hribskega in nižinskega), ki sta si po videzu med seboj precej podobni, zato si ne upam z gotovostjo trditi, katera nam na taboru v resnici krati spanec (ja, priznam, nikoli jih nisem šla določat do vrste, shame on me.).

Urhi zrastejo bistveno manjši kot krastače. Njihovi najbolj opazni značilnosti sta živo oranžno ali rumeno obarvana trebušna stran in oči, katerih zenice so oblikovane kot trikotniki oziroma srčki. Urhi imajo sicer tako kot krastače zlate oči. Za razliko od krastač pa jih zelo pogosto vidimo predvsem podnevi, v okolici vseh večjih in manjših luž, v katere pogosto odlagajo tudi svoj mrest. Mrest urhov spominja na majhen skupek črnih kroglic, ovešenih na rastlinje, vejice in kamne v vodi. Svoji majhnosti navkljub so samci lahko precej glasni in v nočnih urah sestavljajo ubran zborček v ozadju naših šotorov.

Na fotografiji: nižinski urh (*Bombina bombina*) s srčastimi zenicami.

Seveda na taboru srečamo še mnoge druge vrste dvoživk, predvsem žab, strogo gledano pa niti krastače niti urhi niso zares žabe (žabe pri nas pripadajo rodu *Rana*, če je koga slučajno zanimalo). Če koga zanima še kaj več o naših glasnih tabornih sosedah, je tabor vsekakor primeren začetek za raziskovanje :).

Taja

Povabi me na kavo!

Ritem življenja je vse hitrejši. Izgubljam čas tudi za stvari, ki so nam v življenju pomembne. Zato je ta prispevek namenjen namigom, kdo se želi srečati s kom. Ali drugače povedano, posamezniki so povedali, čigavega vabila na kavo bi bili veseli. Sedaj pa naredite z informacijo kar želite 😊.

Čigavega vabila na kavo bi bil vesel?

Beki: » Od Katje J. in Loleta. Ampak Lole me pelje na vročo čokolado s smetano.«

Nika T.: »Rmovega.«

Veronika: »Andraževega.«

Mito: »Jakovega. Že dolgo nisva šla na eno dobro p... kavo.«

Lara izstrelji: »Od Miškota, Beki in Kiwi!«

Taja: » Šla bi na kavo z Zmešanimi. Mislim, z mojim vodom Zmešani.«

Nika K. (aka Kiwi): »S Tajino mamo. Ne, Veronikino mamo. Ne, že vem! Z Veronikino sestro si želim na kavo.«

Maja: »Vesela bi bila Tivijinega in Katkinega povabila.«

O tebi nas zanima

O Talilnem loncu zagotovo že nekaj veste. Če še nič, preberite Rebekin članek o tem, kaj smo počeli ali pa postanite vodnik in s funkcijo dobite tudi vabilo na ta ekskluzivni vikend.

V nedeljo smo se na TaLu pogovarjali o ljudeh. Predvsem tistih, ki nosijo vodstvene funkcije v našem rodu in sestavljajo RU, DK, NO ali pridejo na OZ (kaj kratice pomenijo, ti bodo povedale Kiwi, Veronika ali Lara). Delovanje Rodu mora poznati vsak član. Da pa lahko nekaj ustvariš in vodiš kvaliteten program, moraš poznati tudi ljudi s katerimi delaš. Čeprav se v Rodu precej dobro poznamo, nam je par vprašanj še vedno uganka. Udeleženci smo za kandidate zastavili vprašanja in odgovore vam predstavljam v nadaljevanju.

Maja

KATKA

Funkcija: Načelnica PP+ kluba

Vprašanja zanjo je sestavila Taja

Njen odgovor se je začel s pozdravom: Oj udeleženci Talilnega lonca! Jaz vas lepo pozdravljam. Moji odgovori so sledeči.

1. Kdo je tvoj najljubši sostanovalec v šotoru in zakaj?

Vanja all the way. Vanja je krasna šotorka, tabornica, kolegica ... vse pred tem pa je Vanja prijateljica. To je ona. Prijateljica. Z njo se lahko človek heca, ji zaupa stvari, ki jih drugim ljudem človek ne more zaupati. Vmes bo Vanja navrgla še par sarkastičnih pripomb in te na 101 način pohecala "kako nezanesljiv prijatelj si" (ker to v resnici si), potem pa lahko nadaljuješ svojo izpoved. Vanja se vselej razveseljuje snidenj na faksu, pred faksom in povsod, kjer te sreča. Čeprav imaš včasih kratko pamet, slab spomin in pozornost psa, pozabljaš na druženja, ki si jih načrtoval z Vanjo in pozabljaš na pravzaprav vse, te Vanja vseeno tolerira in ti nameni samo neodobravajoč pogled, oziroma si ti to tako razlagaš, tvoja vest pa je žgoča, ker si neumen pes, ki pozabi, kar se pozabit da, Vanja pa pozorna in topla oseba. Kot peč topla oseba. In tebi je žal, da se ne moreš z njo družiti več. Tabor pa je trenutek, ki traja bornih par tednov, če pač prej ne greš s tabora, in takrat je tvoj čas, ko se lahko z Vanjo pozabavaš in šotoriš. Čas, ko za svoje bivališče z Vanjo ustvariš ime. To ime pravzaprav skroji in na krajnik udejanji Vanja. Ti pa uživaš poglede nanj in na začasno domovanje, katerega imenovanje lasti krajnik, uživaš toplino Vanjinega smeha, ki polni te malenkost smrdeče in zatohle plahte, podprte s kovinskimi palicami in nekaj vrvmi in klini. Ob pisanju teh vrstic razmišljam, da se včasih počutim kot šotor. Šotor, ki ni podprt od palic, ampak Vanje. Če bi pomislila, zakaj sem rada z Vanjo v šotoru, bi rekla, da zato, ker takrat je prisposoba mojega doživljanja sebe kot šotora živa, kot sem sama živa, ko sem ob Vanji. Misel na šotor me vselej navdaja s toplino. Ne, ker sem sama v prisposobi šotor in ker navdajam sebe s toplino, ampak ker je Vanja tista, ki šotoru daje smisel, toplino. Daje sebe vanj. V prisposobo šotora, ne vame, ko se počutim, kot šotor ...

V verigi svojih bivanj s sošotorečimi, sem do Vanjinega nastopa čutila manko. S tem mankom sem se naučila živeti na taborih, podnevi skakljala gor in dol po tabornem placu, ponoči (če se mi je le dalo) malo stražila (če le nisem zaspala) in tako sem ga po določenem času preimenovala v Manco. Manca, si je zagotavljal v moji eksistenci kotiček, ki sem ga stalno hranila. Ves zaužit živež se je stekal v Manco. Nikoli dovolj. Manca je požiral živež, kot šotori požirajo ves smrad. V meni je živel (Manca, ne smrad (si domišljam)) in me pustil v mukotrpni nevednosti, kaj mojemu življenju zares manjka. Dokler ga nekega leta ni odgnala Vanja. In od takrat šotorenje nikoli več ni bilo enako. Za vse ostale dni v letu, ko nisem z Vanjo, pa mi ostaja mojstrovina, ki je na taboru počivala pred najinim šotorom, zdaj pa krasi stene moje sobe - to je tablica z napisom Čajić, ter tablica Kanja in Vatka. Pogled nanju spomni psa v meni, kako je biti šotor.

2. Če bi si na taboru lahko izbirala jedilnik, kakšen bi bil?

Jedilnik je prav krasen tak, kot je. Ha! Na to trick vprašanje pa že ne bom padla. Upam, da sem uspešno prestala preizkus.

3. Ali bi imela takšno frizuro kot Tosi?

Niti ne.

MIŠKO

Funkcija: Starešina Rodu, vodnik Štekerjev

Vprašanja zanj je zastavila Lara

Njegov odgovor se je pričel s pozdravom: Živjo Maja, na vprašanja z veseljem odgovorim.

1. Bi si želel na taboru lastno latrino?

Ali je to retorično vprašanje? Za osebo, ki je leta 2015 dobila naziv za NAJ NAJ uporabnika latrine in za osebo, ki ji je Daki dejansko štel, kolikokrat gre v enem jutru na latrino, mislim, da je odgovor na dlani. Da, želel bi si svoje privat latrine ob jezeru, s pogledom na tabor. Domnevam, da mora za čistočo takšne latrine skrbeti kar higienik na taboru. Kakšna čast bi to bila, ane Maja?

2. Kakšno milo za roke uporabljaš?

Trenutno uporabljam v privatnem življenju Balea Sensitive. Drugod težko rečem, verjetno kakšna industrijska mila, ki jih vlivajo v dozirnike mila. Diši pa lepo drugače.

3. Kako planiraš sestanke Štekerjev?

A je to trick question? Vsi vemo, da planiranje poteka v septembru, ha! V realnem svetu, potekata planiranje in priprava sestankov Štekerjev med sprostitevno vožnjo z mestnimi avtobusi, vsak dan med 7.00 in 7.20 uro ter med 16.30 in 17. uro. Oziroma +- 1 ura. Vse ideje zapisujem v Sheet, kjer mi bodo dostopne na veke vekov.

JANA

Funkcija: blagajničarka

Vprašanja zanjo je zastavila: Kiwi

Njen odgovor se je pričel s pozdravom: (ga ni bilo 😊)

1. Kaj ti je najbolj všeč pri funkciji blagajnika?

Denar 😊

2. Kakšne funkcije misliš, da bodo imeli tvoji otroci v prihodnosti?

Bor načelnik, Brina starešina

3. Kakšno dioptrijo imaš?

3,5

BEKI

Funkcija: Načelnica Rodu

Vprašanja zanjo je zastavila Kiwi.

Njen odgovor se je pričel s pozdravom: (zopet nič).

1. Kaj ti je najbolj všeč pri funkciji načelnika?

Najbolj mi je pri funkciji načelnice všeč to, da lahko spremljam, kako se naši PP-ji razvijajo v samostojne in edinstvene vodnike ter to, da lahko pripomorem k organiziranju akcij, s tem pa se tudi sama veliko naučim o sebi.

2. Katera je tvoja najljubša taborniška pesem?

Moja najljubša taborniška pesem je Hvala od Rattlesnakov.

3. Če bi bila žival, kaj bi bila?

Če bi bila žival, bi hotela biti ptica. Mogoče kanja ali orel, saj velikokrat sanjarim o tem, kako lepo bi bilo leteti brez skrbi in bdeti nad ostalimi, nato pa odleteti, ko se ti tako zazdi.

JAKA

Funkcija: Propagandist

Vprašanja zanj je zastavila Veronika

Njegov odgovor se je pričel s pozdravom: Hahahahah :D

1. Bi kdaj postal načelnik rodu? Se vidiš v tej vlogi?

Ne zares ... Se mi zdi, da ima naš rod bolj perspektivne in ambiciozne kadre, v katere se zadnje čase vlaga veliko energije. Kaj bom js, stara kripa, kot načelnik?

2. Zakaj imaš tako dolgo "dredo"?

Ugibaj pravilni odgovor (mogoče je možnih več njih):

- a) Posttravmatske posledice failanja vrvarja
- b) Ker sem hotel biti čimbolj podoben Ram-u
- c) Dobro sredstvo za zmagovanje stav
- d) Da ne izgledam totalno dolgočasno
- e) Vedno sem si želel imeti rep
- f) Ljudem v stiski vedno lahko napravim esmarchovo prevezo (okoli vratu)
- g) Za brezveze, da me ljudje lahko sprašujejo po njem
- h) V resnici sem Pikachu

3. Kdo je tvoj najljubši član RU?

Ne upam si izpostaviti samo enega, ker se bojim, da bi prišlo do zamer. (p.s. ne sej ne, moj mož ;))

MAJA

Funkcija: Pomočnica starešine, članica disciplinske komisije

Vprašanja zanjo je zastavila Beki

Njegov odgovor se **bi** pričel s pozdravom: Hej! (nisem sama sebi poslala e-sporočila namreč).

1. Kje se vidiš v rodu čez 3 leta?

Moja prihodnost je še meni precej meglena. Zagotovo si želim, da bi bila del organizacijske TaL ekipe in udeleženka (pomoč) naših odličnih akcij. Želim si ohraniti stike z ljudmi, ki mi lepšajo vsakdan. Glede ostalega pa se prepuščam filingu. Že letošnji načrti so šli po malo drugačnih tirnicah, kot sem si zamislila.

2. Kaj so tvoji izzivi pri opravljanju letošnje funkcije?

Odločanje, če sem Miškova leva ali desna roka. #krizaidentitete

3. Izmed tujih krajev, ki si jih obiskala, kateri se ti je najbolj vtisnil v spomin in zakaj?

Na top mestih sta zagotovo Španija in Škotska. Prva me je navdušila s sproščenostjo ljudi, pestrostjo kulture, energijo, toplino, ob sebi pa sem imela top sopotnike. Na Škotskem pa je šlo bolj za premagovanje same sebe ob spoznavanju neverjetno prijaznega naroda, ljudi, ki so bili ob meni in drugačne pokrajine (mušice pa niso bile plus). Oboje si želim še enkrat obiskati.

DAVID

Funkcija: Član disciplinske komisije in nadzornega odbora

Vprašanja zanj je zastavila Beki

Njegov odgovor se je pričel s pozdravom: Evo (pa bil je na koncu).

1. Ti je bilo v preteklosti težko usklajevati tabornike in službo? Kako je s tem sedaj?

Ta izziv se je pojavil nekaj let nazaj, saj sem bil popolnoma vpet in potopljen v izkušnjo z delom. Pred začetkom rednega dela v podjetju sem vedno našel veliko časa za tabornike. Zdaj sicer nekaj časa imam, vendar ga razporejam tudi med druge hobije kot sta alpinizem in glasba. Pri tabornikih nisem tako zelo aktiven in ugotavljam, da nekoliko pogrešam taborniški svet. Ni vedno težko usklajevati taborniškega časa in dela, so pa pri mojem delu sezone, ki mi takrat poberejo veliko energije (maj in junij, september, oktober in deloma december).

2. Če bi moral narediti rodov pullover, kakšen bi bil motiv?

Hoodi z zadrgo z motivom Weekend! Ali pa Rolf gozdovnik. Minimalističen.

3. Katera akcija se ti je najbolj vtisnila v spomin in zakaj?

Štiri akcije. :) 110km pohod do tabora na Klivniku mimo Snežnika, NOT v Pivki - ne povem zakaj :), vsa konočarstva, prvi GIZ preizkus.

Če moram izbrat je to Gozdovniški izziv, saj sem res ponosen na koncept, ki smo ga postavili z Rokom in Denisom. GIZ se mi zdi dober povzetek mravovske kulture, kot jo vidim jaz. GIZ je zakon. Z nasmeškom se spomnim našega prvega GIZ preizkusa na reki Dragonji marca pred leti (nimam pojma kero leto je bilo :)). Najprej druženje, gozdovniška avantura in modrovanje ob ognju. Nato pa 24 ur v samoti sredi neokrnjenega pragozda. Mislim, da sem postavil res "hud" bivak in predvsem sem imel ogromno drv, da sem lahko brez spalke spal po 45 minut skupaj. Neprecenljivo! Trdo delo in popoln užitek.

4. Česa si se naučil pri tabornikih, kar ti sedaj pride prav v življenju?

Naučil sem se, da smo ljudje zelo raznoliki in vseeno povsem združljivi. To je moj (oziroma vsaj že da je) svetovni nazor. Naučil sem se pogovarjati in poslušati (čeprav še nisem ravno dober v tem). Zdaj vem, da se lahko izboljšam. Naučil sem se voditi druge in kompleksno razmišljati o problemih organizacije akcij in programa. To je zdaj moja služba. Spoznal sem svoj užitek ob nastopanju. Tudi to je zdaj moja služba :).

Dobil sem ogromno količino tehničnih veščin. Da je doma lažje popraviti kakšno stvar in vem da se lahko znajdem z minimalnimi sredstvi. Spoznal sem težo odgovornosti in pomembnost doprinosa k družbi. Predvsem pa to, da nič ni težko če je ekipa prava. Vse mi pride prav. Vse. Taborniki so v mojem življenju "by far" glavna življenjska šola.

Evo :)

En dan življenja starega vojaka

Skoraj smo že prispeli na cilj, ko je končno nehalo snežiti. Po dolgih urah potovanja so se breze in gabri ter mrtvo prazna avtocesta prelevili v Belo mesto, posejano ob bregovih Donave in Save ter okoliških gričih. Bil je večer, ura je že zdavnaj odbila 8, a občutek je bil, da je mnogo bolj pozno, kajti temno je bilo že več ur. Kot se za konec Novembra spodobi.

Naš cilj: lokalni štab tako starih kot malo mlajših kalibrov. Vstopil sem kot drugi, v prostor rahlo zamegljen od cigaretne dima, ki se mu je pridružila aroma stare vojaške in opreme ter rahlo vlažna aroma skladišča. Bili smo svečano sprejeti s strani naših gostiteljev (kot se za kraj spodobi, s kozarčkom opojne tekočine, kavo in poljubi). Po parih preteklih urah, prijetne družbe starih prijateljev, opojne žlahtne kapljice, izmenjavi daril in tekočih govoric, pa je bil čas, da se odpravimo k počitku, saj nas čaka naporen sledeči dan, poln pomembnih političnih, birokratičnih in kulturnih druženj ter spoznanstev.

Naš gostitelj je bil »*starog vojnika*«. Upokojeni polkovnik je dober, srčen človek. Gostil nas je v svojem stanovanju in, ko smo se namestili v skoraj vse prostore in bili že pripravljeni na spanje, me je poklical v skromno kuhinjo, kjer sva dokončala kozarček in pozno v noč pričala o vsem mogočim kot se spodobi za skromne ljudi, ko rešujejo velike in male probleme širnega sveta.

Naslednji dan smo zgodaj zjutraj odšli po opravkih. Naša prva naloga je bila upleniti lokalno pekarno. Na srečo ene članice naše kompanije so prodajali tudi rastlinojedcem prijazne bureke in jogurt.

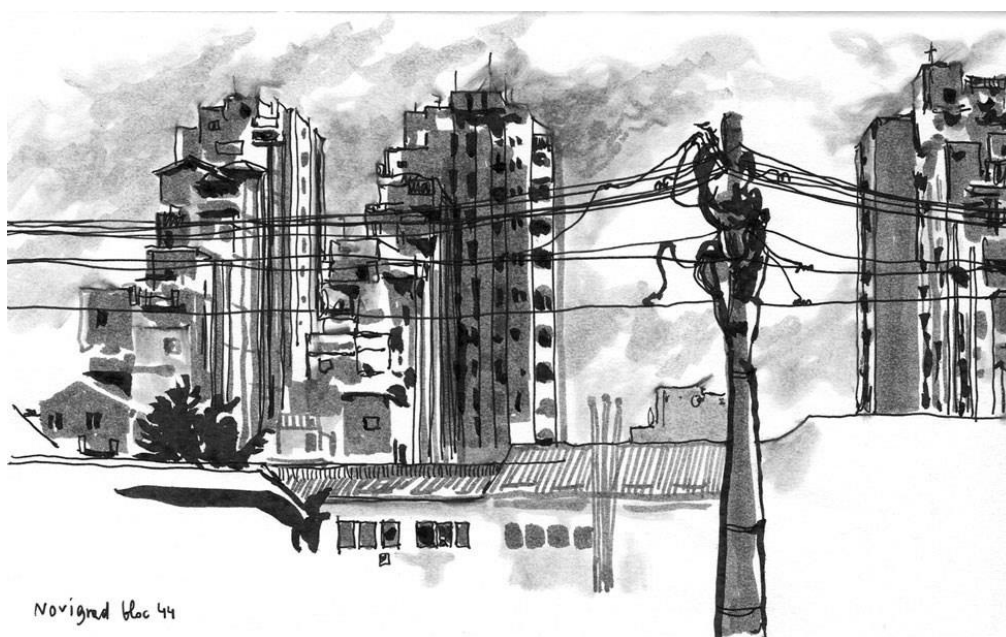
Na naš prvi protokolarni sestanek smo se odpravili kar s tramvajem. To je daleč najboljši način transporta po Belem mestu in takoj za kočijo najboljši način za ogled mesta. Protokolarni sestanek je potekal na krajevni upravi. Zbrali so se predstavniki vseh lokalnih štabov kot tudi mi, predstavniki iz Zmajskega mesta ter predstavniki iz bližnjih in bolj oddaljenih regij. Bil smo takorekoč Jugoslavija v malem z izjemo vsem skupno problematične regije »*Osrednjih Obmorjnikov*«. Vsi smo bili bleščeči v svojih uniformah in naših ruticah. Tekla je debata, sestal se je tako varnostni kot ekonomski svet, stekla je svečana podelitev zaslug in priznanj. Obnovile so se stare pogodbe, obljube in sporazumi ter skovali novi. Naš stari vojniki je kot v večini primerov v sobah izstopal. S svojo prisotnostjo je deloval kot gospodar, kralj med svojimi vrstniki in tako so ga tudi sprejemali sam pa njih enako. Po dolgem dnevu pa nas je čakala večerja in kraljevi ples.

Po prvih treh mesnih hodih in prvih kozarcih felix felici in poguma, so se zavrteli prvi pari, sledil pa mu je veliki skupinski kolo. Naš vojniki je tudi tu izstopal po sposobnostih. Naučil nas je plesa in skupaj smo zaplesali na osrednjem plesišču. Stari vojniki je svojo izbranko vrtel kot povodnji mož svojo Julijo ali princ Pepelko. Vse oči so bile uprte vanje. Ko pa je ura odbila polnoč, je prišel čas za zaključek večera. Tovariši so se srečni in nekateri v solzah poslovili od prijateljev. Sledila je pot domov skozi zasneženo Belo mesto. Pred spanjem si je stari vojniki privoščil počitek.

Ob dvignjenih nogah je srkal rakijo, kadil cigaro in listal rumene strani lokalnega časnika. Ko je ob prebrani novici vstal, da bi novico delil s svojimi gosti iz Zmajskega mesta, pa je ugotovil, da smo vsi že plavali med oblaki. Tudi sam se je odpravil v posteljo, ter se pridružil trem svojim gostom pri žaganju drv.

Naslednji dan je prišel čas tudi za naše slovo in naš odhod. Po še zadnjem obisku lokalnega štaba, kosilu in kuhanem gozdnem soku začinjenim z orientalskimi začimbami in narančami smo se še zadnjič poslovili od tovarišev, mladincev in našega starega vojnika. Stal je na peronu in nas z roko v zraku se zadnjič pozdravil, dokler ni izginil v večernem, oranžnem siju ulične svetilke. Tako smo pričeli našo pot proti severu, domov v Zmajsko mesto. Potovali smo z Orient Ekspresom, ves čas pa so nas spremljale padajoče snežinke in mesec potepuh, ki je svojim sijem mistično objel silhete golih brez in vitkih cipres in na oknih našega vagona, pomrznjenih z zimskimi vzorci pričaral pravo vzdušje za tihi pogovor ob toplem napitku.

Potopis spisal, Hrabroslav Preprašen

MRAVLJIŠČE PREPEVA

Pesem mnogoboja 2003

C F C F B G C

C G F
Naokoli spet je leto dni,
F C
tabornikom v družbo se mudi.

F C
Nahrbtnike smo si nadeli
B G
in v Šoštanj odhiteli.

C G
Iz dneva v dan smo se trudili,
F C
veščin in znanja osvojili,
F C
v naravi preživeti znamo,
B F
zares veliko srečo imamo.

C F
Mi taborniki smo v objemu
C G
narave zdrave in volje taprave,
C F
to lepo mesto nam vlije
B G

za celo leto energije.

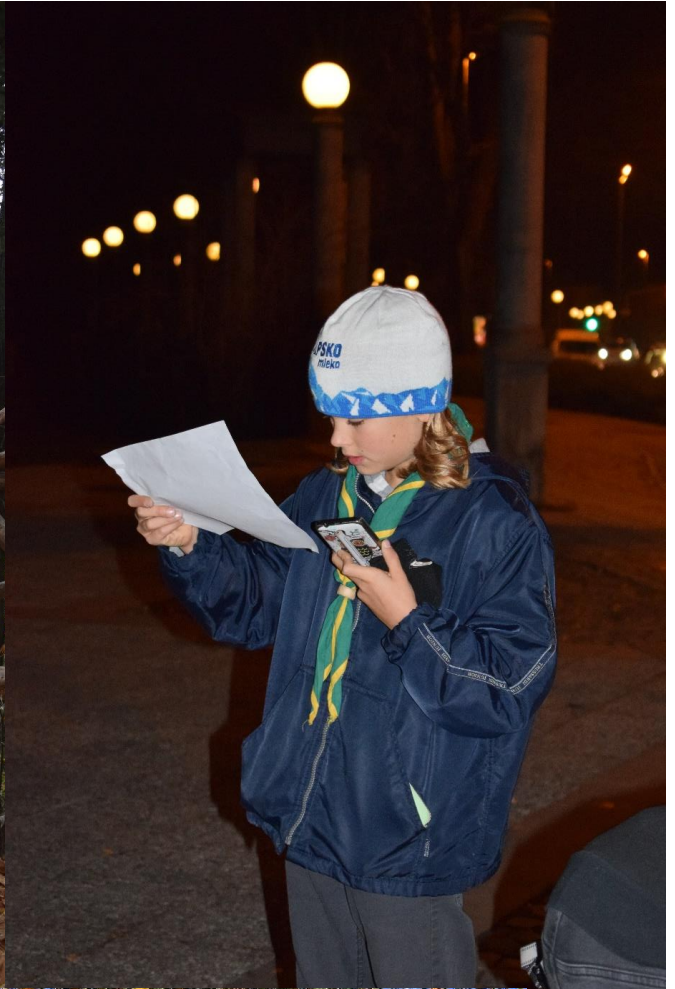
C F
Mi taborniki smo v objemu
C G
narave zdrave in volje taprave,
C F
nazaj nas mesto klice, vabi,
B G
da tabornik ga ne pozabi.

Ce bil si kdaj poprej v dolini,
pod Pustim gradom so spomini.
Ne danes nisi zgrešil poti,
mesto svetlobe v barvah živi.

Zavest ljudi se zdaj prebuja,
narava roko nam ponuja.
Smo taborniki vsi brez skrbi,
z novim jutrom življenje kipi.

C F
Mi taborniki smo v objemu

Na, na, na, na,

PRIHODNJE AKCIJE

12.1. – 14.1.2018	Vikend za vodnike MZT
20.1.2018	7. prvenstvo v igri Človek ne jezi se
20.1. – 21.1.2018	Specialistični tečaj PP
26.1. – 27.1.2018	ZOT
22.2. – 25.2.2018	ZIMOVANJE
10.3. – 11.3.2018	GG Race
24.3. – 25.3.2018	NOT
7.4.2018	Rodobj
21.4.2018	Feštival
Prvomajske počitnice	GIZ
7.7. – 18.7.2018	POLETNI TABOR